

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania P. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 stycznia 2010 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 16 kwietnia 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Wydziału, z dnia 16 kwietnia 2009 r.. Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej wskazał naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 18 ust. 4 pkt 5a w związku z art. 18 ust. 1 w związku z art. 9 ust. 1a w związku z art. 6 ust. 1 ustawy systemowej. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę dokonania wykładni przepisu art. 9 ust. 1a ustawy systemowej. Zdaniem skarżącego podstawa wymiaru składek winna być ustalana w oparciu o roczny przychód ubezpieczonego (a nie osobno za każdy miesiąc).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli okoliczności te nie zachodzą Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Zasadniczym problemem spornym było w tej sprawie ustalenie sposobu wyliczania wynagrodzenia za pracę w kontekście przepisu art. 9 ust. 1a ustawy systemowej. Nie ulega wątpliwości, że z powodu użycia w tym przepisie terminu „wynagrodzenie minimalne” konieczne jest odwołanie się do ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. Nr 200, poz. 1679, ze zm.). Sąd Apelacyjny trafnie wywiódł, że na gruncie tej ustawy nie jest dopuszczalne przeliczanie wynagrodzenia za pracę na okres miesięczny poprzez sumowanie wynagrodzenia otrzymywanego w roku kalendarzowym a następnie dzielenie przez 12. Istotą wynagrodzenia minimalnego jest jego miesięczna wysokość. Wynika więc z tego, że użycie w art. 9 ust. 1a ustawy systemowej zwrotu „w przeliczeniu na jeden miesiąc” nie może być rozumiane jako dopuszczenie wyliczenia wynagrodzenia minimalnego w sposób proponowany przez skarżącego.

Należy podzielić także argumentację Sądu drugiej instancji w kwestii problemu, który powstałby w razie przyjęcia poglądu o rocznym liczeniu wynagrodzenia. W przypadku takiego liczenia niestałych składników wynagrodzenia ubezpieczony nie miałby możliwości oceny obowiązku płacenia składek. W niektórych więc przypadkach byłoby to możliwe do ustalenia dopiero po upływie roku kalendarzowego.

Z powyższych względów należało uznać, że zaskarżony wyrok nie naruszył wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów i odpowiada prawu.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.